NORAKSTS
Lieta Nr.142108710
1-0411-12/11

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2012.gada 19.jūlijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Inga Putra,

piedaloties iestādes - Jūrmalas pilsētas domes Administratīvās komisijas pārstāvei *S.S.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu pēc *I.Ņ.* pieteikuma par Jūrmalas pilsētas domes Administratīvās komisijas 2010.gada 3.novembra lēmuma Nr.D58/1571 (2010.gada 1.oktobra administratīvā pārkāpuma protokols ZZ Nr.606852) atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Jūrmalas pilsētas domes Administratīvās komisijas (turpmāk arī – Administratīvā komisija) 2010.gada 3.novembra lēmumu Nr.D58/1571 (turpmāk arī – Lēmums) *I.Ņ.* sodīts ar naudas sodu Ls 5 par dzīvošanu Latvijas teritorijā bez deklarētas pamatdzīvesvietas, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 186.panta otrajā daļā. *I.Ņ.* 2010.gada 1.oktobrī ir sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols ZZ Nr.606852 (turpmāk arī – protokols).

Lēmumā norādīts, ka *I.Ņ.* 2007.gada 23.aprīlī tika anulēta dzīvesvieta, jo zudis tiesiskais pamats. Saskaņā ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 4.panta pirmo daļu *I.Ņ.* mēneša laikā bija jādeklarē dzīvesvieta, bet tas netika izdarīts. *I.Ņ.* dzīvo Latvijas teritorijā bez deklarētas pamatdzīvesvietas, pārkāpjot Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 6.panta prasības. Pārkāpuma fakts konstatēts 2010.gada 1.oktobrī. Atbildību par administratīvo pārkāpumu mīkstinošais apstāklis – *I.Ņ.* otrās grupas invalīds, 2006.gada 3.marta invaliditātes izziņa Nr.BB354404, invaliditāte noteikta bez atkārtota izmeklēšanas termiņa.

I.Ņ. iestādē paskaidroja, ka iepriekšējais Administratīvās komisijas lēmums par lietvedības izbeigšanu ir pareizs. *I.Ņ.* sen būtu deklarējies, bet tādā gadījumā tiks izslēgts no rindas dzīvokļa palīdzības saņemšanai. Ja *I.Ņ.* iestāde var izdot izziņu, ka viņš netiks izslēgts no rindas dzīvokļa palīdzības saņemšanai, *I.Ņ.* ir ar mieru piedeklarēt dzīvesvietu nekavējoties.

[2] Administratīvajā rajona tiesā saņemts *I.Ņ.* pieteikums par Lēmuma atcelšanu. Pieteikumā *I.Ņ.* norāda šādus argumentus.

[2.1] *I.Ņ.* 2002.gadā pēc atbrīvošanās no ieslodzījuma tika uzņemts Jūrmalas pilsētas dzīvokļu daļas rindā ar */kārtas numurs/*. Pēc kāda laika atkal nokļuva ieslodzījumā, no kura tika atbrīvots jau 2007.gadā. Tad *I.Ņ.* mēģināja noskaidrot, kādas ir viņa izredzes tikt pie dzīvojamās platības, un uzzināja, ka no minētās dzīvokļu rindas ir izsvītrots bez jebkāda iemesla, bez jebkādas juridiskas argumentācijas un

paskaidrojumiem. *I.Ņ.* atkārtoti noformēja nepieciešamos dokumentus un tika uzņemts dzīvokļu rindā ar */kārtas numurs/*.

[2.2] *I.Ņ.* ir otrās grupas invalīds un šādā minētajā situācijā praktiski palika bez jebkādas dzīvesvietas. *I.Ņ.* nebija ne mazākās vēlēšanās sākt „jaunu dzīvi" ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 6.panta pārkāpšanu. *I.Ņ.* bija deklarējis dzīvesvietu pie *L.B.*, taču drīzumā viņa pati bija spiesta viņu izdeklarēt ārā no sava dzīvokļa Jūrmalas sociālā dienesta darbinieku aktīvo darbību dēļ. *I.Ņ.* dzīvo pie *L.B.*, taču uz īres līguma pamata, kurā īpaši atrunāts, ka *I.Ņ.* nav tiesību deklarēt savu dzīvesvietu *L.B.* dzīvoklī.

[2.3] *I.Ņ.* ir vairākas reizes vērsies ar iesniegumiem Jūrmalas domes dzīvokļu daļā, lūdzot piešķirt vismaz kaut kādu dzīves telpu, taču pastāvīgi saņemot atbildes, ka pašvaldībai neesot finansējums, un *I.Ņ.* invaliditāte nav paātrinošs faktors dzīvokļa piešķiršanai.

[2.4] 2010.gada jūlijā *I.Ņ.* jau tika vienreiz izsaukts uz policiju par dzīvesvietas nedeklarēšanu. Pēc visu nianšu noskaidrošanas *I.Ņ.* cilvēcīgi tika pateikts, lai nesatraucoties un gaidot, kad pienākšot viņa dzīvokļa rinda.

[2.5] Sociālajā daļā, kur *I.Ņ.* saņem savu pabalstu, viņš ir reģistrēts, un jebkurai valsts, un pašvaldību iestādei ir sasniedzams nepieciešamības gadījumā.

[2.6] Piespiest *L.B.* atļaut *I.Ņ.* deklarēties viņas dzīvoklī nav pa spēkam ne pašvaldībai, ne Jūrmalas pilsētas domei, ne Augstākajai tiesai. Deklarējoties tikai formāli „vienalga kur" – zūd *I.Ņ.* garantētās invalīda un vispār pilsoņa tiesības saņemt piešķirto platību.

[3] Administratīvā komisija rakstveida paskaidrojumos norāda, ka pieteikumu neatzīst. Papildus paskaidrojumos Administratīvā komisija norāda, ka soda mērķis ir vērsts tieši uz pārkāpēja personību, lai audzinātu to likuma ievērošanas garā un atturētu viņu no tādām pat darbībām arī nākotnē, otrkārt, valsts un sabiedrības intereses, kas prasa no personas likumu ievērošanu vienlīdzīgi no visām personām.

[4] *I.Ņ.* uz tiesas sēdi neieradās. 2012.gada 27.jūnijā no *I.Ņ.* aizstāvja *U.B.* tika saņemts iesniegums, kurā norādīts, ka veselības problēmu dēļ *I.Ņ.* nespēs piedalīties tiesas sēdē.

Tiesa, ņemot vērā LAPK 289.[11]panta pirmo daļu, nolemj skatīt lietu bez *I.Ņ.* klātbūtnes.

[5] Administratīvās komisijas pārstāve tiesas sēdē pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos norādītajiem argumentiem. Papildus paskaidroja, ka komisija izskatīja lietu *I.Ņ.* klātbūtnē, kurš norādīja, ka labprāt deklarētu savu dzīvesvietu, bet viņam bail, ka viņu no rindas var izslēgt. 2010.gada 15.oktobrī *I.Ņ.* tika sniegta atbilde, ka dzīvesvietas deklarēšanas fakts nerada civiltiesiskas saistības, tas ir, no rindas *I.Ņ.* neizslēgs, bet, neraugoties uz to, viņš līdz šim brīdim dzīvesvietu nav deklarējis. *I.Ņ.* 2003.gadā bija deklarējies viņa tagadējās sievas dzīvoklī, bet 2007.gadā viņš no šīs adreses izdeklarējās. Ņemot vērā, ka *I.Ņ.* ir invalīds, komisija viņam uzlika minimālo sodu Ls 5. Sods varēja būt līdz Ls 250.

Motīvu daļa

[6] Noklausoties iestādes pārstāvja paskaidrojumus un izvērtējot tos kopsakarā ar lietā esošajiem pierādījumiem, tiesa atzīst, ka pieteikums nav pamatots un Lēmums atstājams negrozīts.

[7] Tiesa konstatē, ka Lēmums ir pamatots ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 6.pantu un LAPK 186.panta otro daļu.

Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 6.pants noteic, ka pienākums deklarēt dzīvesvietu ir: 1) Latvijas pilsonim; 2) nepilsonim (..).

Savukārt LAPK 186.panta otrā daļa noteic, ka par dzīvošanu bez deklarētas dzīvesvietas Latvijas teritorijā - uzliek naudas sodu līdz divsimt piecdesmit latiem.

[8] Lietā nav strīda, ka *I.Ņ.* dzīvo Latvijas Republikā bez deklarētas dzīvesvietas. *I.Ņ.* argumenti tiesas ieskatā nav ņemami vērā, un tie nevar ietekmēt administratīvā pārkāpuma sastāvu un administratīvās atbildības piemērošanu.

I.Ņ. norāda, ka faktiskajā dzīvesvietā viņam neļauj piedeklarēties sieva un pieteicējs baidās zaudēt dzīvokļa rindu.

Pirmkārt, saskaņā ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 2.pantu dzīvesvietas deklarēšanas fakts pats par sevi nerada civiltiesiskas saistības. Pašvaldība, atsaucoties uz minēto tiesību normu, vairākkārt informējusi *I.Ņ.*, ka dzīvesvietas deklarēšanas fakts rindu dzīvokļa palīdzības jautājuma risināšanā neietekmēs.

Otrkārt, starp *I.Ņ.* un sievu noslēgtais īres līgums ir privāttiesiska vienošanās, kas nevar ietekmēt publiski tiesisku regulējumu. Tas nozīmē, ka īres līgumā paredzētie ierobežojumi jebkurā gadījumā neatbrīvo *I.Ņ.* no Dzīvesvietas deklarēšanas likumā noteiktā pienākuma un secīgi arī no atbildības par konkrēta pienākuma nepildīšanu. Iestādei, izvērtējot administratīvā pārkāpuma sastāva esību, īres līguma saturs nav saistošs. *I.Ņ.* dzīvesvietas deklarēšana problēmas jārisina pašam.

[9] Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3.panta pirmā daļa noteic, ka dzīvesvieta ir jebkura personas brīvi izraudzīta ar nekustamo īpašumu saistīta vieta (ar adresi), kurā persona labprātīgi apmetusies ar tieši vai klusējot izteiktu nodomu tur dzīvot, kurā dzīvot tai ir tiesisks pamats un kuru šī persona atzīst par vietu, kur tā sasniedzama tiesiskajās attiecībās ar valsti un pašvaldību.

Ņemot vērā minēto tiesību normu kā arī to, ka dzīvesvietas deklarēšanas fakts pats par sevi nerada civiltiesiskas saistības, tiesas ieskatā *I.Ņ.* nepastāv tiesiski šķēršļi dzīvesvietas deklarēšanai savā faktiskajā dzīvesvietā.

[10] *I.Ņ.* argumentam, ka 2010.gada 30.jūnijā Administratīvā komisija lietu izbeigusi, kaut gan pārkāpuma būtība bija tā pati, lietā nav izšķirošanas nozīmes. Izskatāmas lietas ietvaros tiesai nav pamata pārbaudīt Administratīvās komisijas 2010.gada 30.jūnija lēmumu. Taču pastāv iespēja, ka šīs administratīvās lietas ietvaros iestāde kļūdījusies administratīvā pārkāpuma sastāva noteikšanā *I.Ņ.* nodarījumā. Taču iestādei, izskatot citu administratīvā pārkāpuma lietu, kaut arī par līdzīgu pārkāpuma būtību, iepriekš pieņemts lēmums, kas neatbilst tiesību normām, nav saistošs. Tiesa vērš iestādes uzmanību uz to, ka, ja gadījumā iestāde attiecībā uz vienu un to pašu personu par identisku pārkāpumu pieņem atšķirīgus lēmumus, tad lēmumiem jābūt pamatotiem un argumentētiem, lai pie atbildības saucamajai personai būti nepārprotami skaidrs, kādu apstākļu dēļ katrā lietā ir atšķirīgs rezultāts.

[11] LAPK 186.panta otrās daļas sankcija paredz naudas sodu līdz divsimt piecdesmit latiem. Iestāde ar Lēmumu *I.Ņ.* noteikusi naudas sodu Ls 5, kas ir tuvu sankcijā paredzētajam minimālajam apmēram. Kā atbildību mīkstinošs apstāklis ņemts vērā tas, ka *I.Ņ.* ir otrās grupas invalīds. Attiecībā uz pārkāpuma raksturu, nosakot sodu, ņemts vērā tas, ka *I.Ņ.* dzīvesvietu nedeklarē ilgstoši no 2007.gada.

Tiesas ieskatā iestāde noteikusi pārkāpumam atbilstošu sodu, izvērtējot visus likumā paredzētos apstākļus. Līdz ar to tiesa atzīst, ka *I.Ņ.* vaina administratīvā

pārkāpuma izdarīšanā pilnībā pierādīta un Lēmums ir atstājams negrozīts, bet pieteikums noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12]panta otrās daļas 1.punktu un 289.[18]pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Jūrmalas pilsētas domes Administratīvās komisijas 2010.gada 3.novembra lēmuma Nr.D58/1571 (2010.gada 1.oktobra administratīvā pārkāpuma protokols ZZ Nr.606852), bet *I.Ņ.*, personas kods 020454-13028, pieteikumu **noraidīt**.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 darba dienu laikā no pilna sprieduma paziņošanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese (paraksts) I.Putra

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnese I.Putra
Rīgā, 2012.gada 19.jūlijā.